VICTORIE!

Schiță de Ion Valeriu Popa și Tiberiu Stama

Incotro, băiete?

— Păi, tată... am educația fizică... Azi e marți și după masă totdeauna...

— Iar educația aia fizică?... Da' mai stai și tu pe-acasă, mai citește, învață. Ca miine vin examenele și tu umbli creanga, să bați mingea.

— Zău, tată, azi avem antrenament. Echipa noastră are duminică meci greu. Jucăm cu cei de la Școala medie de comerț. Anul trecut ne-au bătut ei, anul ăsta... nu se poate, trebuie să-i batem noi!

— I-auzi Mărie, ce griji are băiatul nostru! Tu n-ai nimic de zis?

— D-apăi ce păcatele să mai zic!? De atitea ori mi-am bătut gura. E băiat mare acu'! Mai poate sparge un lemn, mai poate da fuga după cumpărături, treabă s-ar găsi, slavă domnului. Da' ce? Parcă te poți înțelege cu el? De cind i-a intrat în cap joaca asta cu mingea, nu-l mai prinzi pe-acasă!..

— Așa-i Mărie. Da' nici pe-ăștia de la școală nu-i mai înțeleg. Auzi dumneata, să pună școlarii să bată mingea cu piciorul!

— Tată, da'stai să vezi că...

— Ce să văd? Las'că știu eu! Hai, piei din fața mea!

Petruș ieși pe ușă. O umbră de mîhnire îi stăruia în inimă. Ajuns în stradă, se îndreptă cu pași grăbiți spre școală.

„Ai mei nu mă înțeleg, gîndi el. De ce oare?... Dar dacă l-ar auzi măcar odată pe instructorul nostru cum mă laudă după fiecare meci, sînt sigur că și-ar schimba și ei părerile. Of, dac-aș ajunge odată fotbalist bun!... Ei, asta e! Trebuie să joc din ce în ce mai bine".

Furat de gînduri, Petruș prinse a fugi de-a binelea și curînd intră pe poarta școlii, ocoli clădirea și ajunse la terenul de sport.

— Hai, Petruș pe tine te așteptam. Unde-ai întîrziat? îl întîmpinară de pretutindeni glasuri tinere. Băieții se strînseră în jurul instructorului Matei Prejbeanu și îndată antrenamentul echipei de fotbal a Școlii medii tehnice metalurgice începu, ca în fiecare marți, ca în fiecare vineri după-amiază...

Mai erau doar puține zile pînă la meciul cu echipa școlii medii de comerț, echipă bună, care cu un an înainte reușise să cîștige campionatul școlar. Dacă „metalurgiștii" ieșeau învingători, titlul era al lor. Și pe urmă, mai era ceva. Cei mai mulți dintre jucătorii echipei metalurgiste erau în clasa a X-a. Anul școlar se apropia de sfîrșit și curînd aveau să-și ia rămas bun.

Totuși, ei n-ar fi vrut să se despartă fără să lase școlii o amintire frumoasă. Și prilejul se ivise tocmai acum. Cupa Tineretului Școlar, pentru care luptaseră 16 echipe de elevi, ar fi fost cu drept cuvînt, cea mai frumoasă amintire.

Așa se vorbiseră tinerii metalurgiști și de aceea se pregăteau cu atîta rîvnă.

Petruș Negrea era sufletul echipei. Instructorul Matei Prejbeanu îi descoperise cu ani în urmă însușiri de sportiv bun și-l formase, încetul cu încetul, pentru postul de centru înaintaș în echipa de fotbal a școlii.

Inalt, blond, cu ochii albaștri ai Mariei, Petruș Negrea alerga mai repede decît toți, primea și trimitea mingea cu precizie și, mai ales trăgea năprasnic la poartă.

De altfel, Matei Prejbeanu reușise să facă din cei unsprezece fotbaliști ai școlii, cu drept cuvînt o echipă. Băieții îl ascultau cu drag și fiecare își însușise cît mai bine sfaturile lui. Echipa luptase din toate puterile și nu pierduse nici un meci. Dar hopul cel mare venea abia acum. Inaintea întîlnirii cu Școala medie de comerț, ultimul meci din campionat, la golaveraj egal, le-ar fi fost deajuns „metalurgiștilor" să străpungă o singură dată apărarea adversă și să marcheze. Un singur gol le-ar fi adus victoria, titlul de campioni și cupa!

Mai erau cinci zile pînă la întîlnirea hotărîtoare. Lucrurile mergeau bine, băieții se simțeau „în formă", iar Matei Prejbeanu era mulțumit.

Iată însă că la antrenamentul de vineri, ultimul înaintea meciului, în fața echipei și a instructorului apăru umbra unei îngrijorări.

Dincă Poenaru, extrema stîngă, cel cu care Petruș „lucra" strîns în combinațiile de atac nu apăru pe teren.

— E bolnav, tovarăşe instructor. Am trecut pe la el, ca de obicei, să-l iau. Are apendicită.

Vestea o aduse Virgil Băluță, portarul echipei. Ingrijorarea își făcu loc în rîndurile tinerilor fotbaliști, trecînd în grabă din om în om.

Și, în meciul din duminica aceea, fotbaliștii de la Școala de comerț, care-și cunoșteau bine adversarii, sezisară ușor că aripa stîngă a metalurgiștilor „merge" slab. Jucătorul de rezervă introdus de Prejbeanu în locul lui Dincă Poenaru, nu-și găsea legătura nici cu interul, nici cu centrul înaintaș.

Au fost de ajuns două greșeli pentru ca echipa școlii de metalurgie să piardă meciul, campionatul și... cupa.

In sufletul lui Petruș coborî descurajarea.

★

Ascultă Neculai, ce-o fi avînd Petruș al nostru, că-l văz de la o vreme tot abătut?

— Știu eu, Mărie, ce să cred? Pînă mai deunăzi nici cu arcanul nu-l puteai prinde pe-acasă. Acu', după cum vezi, stă cu nasu' numa-n cărți. Nu cumva i s-o fi-ntîmplat ceva? Tu n-ai stat de vorbă cu el?

— Ba, l-am mai întrebat eu, așa... da'deh! Nu poți scoate multe de la el. Cică învață pentru examene, că doar acu' se gată și școala asta a lui.

— Dacă-i așa, apăi să-i dăm pace. Mie unuia, să-ți spun drept, îmi pare bine că s-a mai astîmpărat cu năzdrăvăniile de la sportu' ăla al lor. Mai are o leacă și-o ajunge și el să-și cîștige singur pîinea, că pe noi, deh... ne cam ajunge povara anilor...

Vorbele părinților răzbeau încet prin ușa întredeschisă a odăii în care Petruș, aplecat asupra cărților părea adîncit în învățătură.

De departe venea zvon de glasuri tinere. Și, împletite, glasurile copiilor ce se jucau prin vecini îi aminteau lui Petruș freamătul stadionului. Parcă trăia aevea clipele din meciul cu școala de comerț. Sute de tineri și vîrstnici, elevi și părinți, veniseră în duminica aceea să încurajeze echipa metalurgistă, să-l încurajeze pe el.

— Hai băieți! Hai Metalul! Hai Petruș!

Indemnurile îi răsunau și acum în minte. Luptase ca un tigru. Și cît suflet pusese în fiecare acțiune! Ei, dac-ar fi fost Dincă Poenaru în echipă, să-i servească numai cîteva mingi cum știe el, alta ar fi fost soarta meciului. Și cupa, cupa care trebuia să rămînă amintire școlii dragi! Cîte nădejdi și-au pus în el colegii, instructorul! Iar el n-a reușit să marcheze nici un singur gol...

Ii era ciudă și se simțea parcă vinovat. „Nu, nu voi mai juca fotbal. Mi s-a părut că pot să fac ceva în sportul ăsta, dar m-am înșelat".

Incercă să-și reia lucrul.

— Va să zică, murmură el, suma unghiurilor unui triunghi este egală cu 180 grade. Deci unghiul... Unghiul? Și gîndurile îi fugiră iarăși pe stadion.

— Ah! Dacă mi-ar fi centrat Dobrescu dintr-un unghi mai bun aș fi tras și era sigur gol!

Apoi se certă pentru minutele pierdute. Și mai avea încă mult de învățat. Examenele băteau la ușă. Curînd va părăsi școala, va începe o viață nouă, cu alte preocupări. Va intra în producție și va deveni tehnician.

Și iarăși se aplecă asupra geometriei. Cu creionul în mînă rezolvă exerciții după exerciții, repetă teoremele și trecu apoi la fizică. Ii plăcea să învețe cu glas tare. In odaia de alături Maria, mama lui, lucra de zor la o fată de masă, în timp ce Neculai Negrea se căznea să repare broasca ușii. Uneori, se oprea din lucru, privea peste ochelari la Maria și-i spunea cu glas scăzut:

— Invață, învață băiatul, Mărie.

— Da, și nici Dincă a lui Poenaru n-a mai venit să-l ia la bătut mingea. Auzii că-i bolnav.

— Poate că tot de la minge i se trage...

Dincolo, Petruș repeta teoria forțelor:

— Așa... forța este... mdaa... cauza capabilă să modifice starea de mișcare sau de repaus a unui corp. Va să zică... forța... bun... Și iar căzu pe gînduri.

„Ehei, de cîte ori îmi spunea Prejbeanu: trage Petruș, trage cu toată forța. Portarul nu poate reține totdeauna o minge trasă puternic, în forță..."

Și astfel, zilele treceau una după alta, apropiind tot mai mult ceasul hotărîtor al examenelor.

★

La mijlocul verii Petruș Negrea se despărți de profesorii săi, de tovarășii de școală. Era acum absolvent al școlii medii tehnice de metalurgie. Maria și Neculai Negrea începură a-și privi feciorul cu alți ochi. Vedeau în el un om în toată firea, sprijinul lor de mai tîrziu.

In toamnă, Petruș păși pe porțile uzinei. Absolvind școala printre primii, fu repartizat la secția mecanică de precizie a uzinelor „Oțelul" din oraș. Se bucură din toată inima. Va rămîne aproape de părinți, de prieteni și de... Doina.

Pe Doina o cunoștea din copilărie. Se schimbase mult în ultimii ani de școală. Crescuse înaltă, zveltă, purta părul lung pe umeri, iar ochii ei verzi luminoși... Ei, ochii aceștia îi aduseră lui Petruș primul neastîmpăr al inimii.

O iubea mult. Ea terminase școala pedagogică și acum era învățătoare. La celelalte speranțe cu care Petruș începea noua lui viață se adăugase și aceea a unui cămin fericit, alături de Doina.

Și dărui în noua lui muncă, toate forțele, tot elanul tinereții. In scurtă vreme în uzinele „Oțelul" se știa că tînărul Petre Negrea de la secția mecanică de precizie era unul din tehnicienii de nădejde.

Nu trecuse nici un an de cînd începuse noua lui viață și tovarășii mai vîrstnici din uzină îi preziceau un viitor frumos.

— D-ta trebuie să ajungi inginer, tovarăşe Negrea, îi spusese odată șeful secției.

Intr-una din zile veni în sala mașinilor un om înalt, cu privirea limpede, care se duse drept la Petruș.

— Tovarăşe Negrea, pe dumneata te căutam. Eu sînt Victor Cornea, antrenorul echipei de fotbal a uzinei.

— Imi pare bine, tovarăşe Cornea. Cu ce-ți pot fi de folos?

— Cu mult, cu foarte mult. Știi dumneata cine a fost ieri pe la mine? Matei Prejbeanu, fostul dumitale instructor de educație fizică.

Petruș tresări.

— Păi se poate, tovarăşe Negrea, să nu ne spui dumneata că ai fost cel mai bun fotbalist din școală?

— A! Asta a fost atunci. Acum...

Dar antrenorul Victor Cornea nu era omul care să dea înapoi. Cu multă străduință reușise să înjghebeze o echipă de fotbal în uzină. Avea băieți unul și unul. E drept că muncise din răsputeri, dar numai după doi ani de la prima ei apariție pe stadion, în culorile colectivului, echipa uzinelor „Oțelul" ajunsese în campionatul raional. Acum se pregătea pentru un nou asalt: promovarea în campionatul regional.

Totuși, antrenorul Victor Cornea purta cu el o seamă de neliniști. Centrul înaintaș al echipei ducea o viață nesportivă. Lipsurile de la antrenament, prieteniile, neodihna, îl scoseseră de pe făgașul lui. Sfaturile, îndemnurile, se dovediră în zadar, iar exemplul lui era o primejdie. Se simțea nevoia unei primeniri, a unui om nou, jucător bun, un centru înaintaș destoinic, care să restabilească avîntul sănătos al echipei. In mijlocul acestor frămîntări se întîlni antrenorul Cornea cu Matei Prejbeanu.

— Chiar așa cum îți spun, tovarăşe Cornea, Petre Negrea din uzina dumitale a fost cel mai bun fotbalist al școlii de metalurgie unde sînt eu instructor. După ultimul meci, în care echipa școlii lupta să cîștige campionatul, dar n-a reușit, Negrea n-a mai vrut să joace fotbal...

Atît i-a fost deajuns lui Cornea.

Și se făcu astfel că, în scurtă vreme, Petruș Negrea păși din nou pe gazonul stadionului, de astă dată în tricoul alb-albastru al echipei uzinelor „Oțelul".

Petruș își regăsi curînd condiția fizică, precizia în șuturi și celelalte calități de bun fotbalist. In sufletul lui dragostea de sport renăscu parcă și mai puternic. In echipă bătea acum un suflu nou. Centrul înaintaș era găsit. Echipa mergea din ce în ce mai bine.

Curînd însă, lucrurile ajunseră la urechile părinților. Faptul că Petruș „bătea mingea" din nou, le apăru în culori și mai negre. Și într-o seară, Neculai Negrea își scoase ochelarii, puse gazeta de o parte și-l luă la zor.

— Bine, măi băiete, cît ai fost la școală, mai treacă-meargă. Da' acu' om în toată firea, te-ai apucat iar să bați mingea în văzul lumii, cum făceai al'dat? Mai mare rușinea.

— Dar bine tată, eu nu mă joc. Eu sînt sportiv. Fac sport, înțelegi matale? Sportul dă sănătate, putere!

— Ce sport, ce sport? Eu n-am mai făcut nici un sport și uite că la 50 de ani ai mei sînt destul de sănătos. Da'tata? Ce știa el de sport? Și slavă domnului, a trăit optzeci și ceva de ani!

Petruș se gîndi o clipă înainte de a răspunde. Frămîntă în buzunar niște hîrtiuțe. Cu cîteva zile în urmă îi trecuse prin minte să-i convingă și pe ei să vină odată la stadion, să vadă un meci de fotbal. Prilejul cel mai bun părea să fie acum, cînd în fața echipei lui stătea meciul cel mai greu. „Fulgerul", echipa uzinei electrice din orașul vecin, era o echipă bună. Lupta se anunța îndîrjită.

— Știi ce tată? Vreau să te rog ceva. Și pe matale mamă...

Petruș scoase din buzunarul hainei două bilete roșii și le întinse bătrînului.

— Uite, astea sînt două bilete pentru meciul de duminică. E cel mai însemnat pentru echipa uzinei noastre, în care joc și eu. Vă rog să veniți duminică, la trei, pe stadion. Aveți locuri la tribună. O să mă vedeți și voi jucînd. Știți... vine și Doina... Doina Săvescu. Noi... ne-am hotărît să ne căsătorim și...

Părinții schimbară îndată o privire cu înțeles.

— I-auzi, Mărie. Tu ce zici?

— Cum Neculai, să mă duc eu acolo unde zbiară ăia ca nebunii, de se-aude în tot orașul? Aracan de mine!

— Lasă mamă, zău, o să vedeți ce frumos e!

. . . .

Meciul dintre „Oțelul" și „Fulgerul" stîrnise interesul întregului oraș. Vremea frumoasă, cu cerul curat de septembrie, era parcă un îndemn pentru toți, o chemare pe stadion.

In tribuna din mijloc, între miile de spectatori, Neculai și Maria Negrea își găsiseră locuri bune.

Deodată, pe cîmpul verde apărură trei oameni în cămăși și pantaloni negri scurți. Cel din mijloc duse la gură un obiect lucitor și în clipa aceea, pe tot stadionul răsună un fluierat prelung. In tribune se lăsă liniștea. Dar nu ținu mult. Apariția celor două echipe stîrni ropote de aplauze și strigăte de încurajare.

— Neculai, dar care o fi Petruș? întrebă Maria Negrea. Văz că băieții ăștia sînt îmbrăcați care cu albastru, care cu roșu...

— Stai să-mi pun ochelarii, Mărie, că-i cam departe.

Neculai Negrea își căută din ochi feciorul.

— Aha!... Acu'l văz. Uite-l. Al treilea din coadă. Are pe spate numărul 9!

Meciul începu într-o alură îndrăcită. Fazele se succedau cu repeziciune de la un capăt la altul al terenului. Susținătorii celor două echipe ridicau uragane de strigăte.

— Hai Oțelul!

— Hai Fulgerul!

— Incet maică, M-ai asurzit de tot, se răsti Maria Negrea la vecinul din dreapta, care striga cît îl lua gura.

— Ei, asta-i acuma! Așa-i la fotbal. Atacă băieții noștri, d-ta nu vezi? Uite-l colo pe Petruș Negrea. Asta-i fotbalist, nu glumă. Trebuie să-l încurajăm!

Maria făcu ochii mari. Vru să spună: „E băiatul meu", dar n-o mai asculta nimeni.

Cei 22 de tineri alergau, luptau pentru minge cu o îndîrjire de nedescris. Unii din ei cădeau, se sculau apoi repede și reluau lupta. Din toate colțurile stadionului răsunau fără încetare strigătele spectatorilor.

— Hai Oțelul!

— Hai Popesculeee! Hai Negrea! Așa băieți, înainte!

Dar mai cu osebire Maria și Neculai Negrea auziră, pornit din mii de glasuri, un îndemn care le umplu inimile de bucurie:

— Hai Negrea!

— Asa Petruș, trage, trage! Bravo!

Lupta continua cu înverșunare. Petruș era păzit cu strășnicie de apărătorii adverși. Prima repriză trecu fără nici o schimbare. Echipele păreau de forțe egale. In partea a doua a meciului, îndîrjirea spori și mai mult. Petruș părea hotărît să întreprindă o acțiune decisivă. Driblă din fugă doi jucători adverși, schimbă brusc drumul ca să scape de al treilea, dar fu împiedicat, se rostogoli la pămînt, și rămase nemișcat.

— Culai, băiatul! S-a lovit Petruș, îi scăpă Mariei un strigăt pătruns de durere.

Dar, chiar atunci Petruș se ridică, schiopătă puțin, alergă cîțiva pași și-și reluă locul în echipă. Lovitura liberă acordată de arbitru nu aduse nici o modificare scorului. Era tot 0-0, iar ceasornicul arăta că mai rămăseseră doar cîteva minute de joc. Petruș Negrea înțelese că trebuia făcut ceva. Schimbă două vorbe cu extrema stîngă și puse în practică una din vechile lui combinații care în echipa școlii îi aduseseră atîtea victorii. Extrema stîngă intră curînd în posesia mingii. Inaintă cîțiva pași, apoi centră mingea pe linia careului de poartă. In aceeași clipă, Petruș veni la întîlnire cu mingea, pe care o interceptă cu capul. In secunda următoare, fentă stoperul advers ieșit în cale, își potrivi mingea în poziție de șut cu piciorul drept și... trase fulgerător cu stîngul. Derutat, portarul echipei „Fulgerul" sări în colțul din dreapta, în timp ce mingea zgudui plasa în colțul opus. 1-0 pentru „Oțelul". In tribune, valuri de urale urcau în văzduh și nu mai conteniră minute în șir.

Jocul se reluă, însă după cîteva clipe, arbitrul fluieră sfîrșitul. Din mii de glasuri răsuna acum un singur strigăt:

— Bravo Oțelul! Bravo Negrea! Bravo Negrea!

In tribune, Neculai și Maria se îmbrățișau.

— Ai văzut, Neculai? Petruș al nostru, băiatul mamii!...

— Da Mărie. I-auzi cum strigă lumea: Bravo Negrea! Și noi îl certam într-una!...

— Ei, ce știi tu! De cîte ori l-am îngrijit eu cînd venea acasă cu genunchii juliți de la sport!

— Da? Dar cine-i dădea bani, fără să știi tu, ca să aibă de bufet cînd pleca să joace mingea, ai?

Tatăl și mama se priviră cu dragoste. Zîmbet șăgalnic se așternu pe fețele lor.

Departe, la un capăt al terenului, se vedeau venind două siluete. Petruș Negrea la braț cu Doina Săvescu...

Neculai și Maria se mai priviră odată, cu ochi umezi. Era o zi de victorie:

Victoria echipei, a dragostei, a [illegible]